

Påhvilede handlepligten en bestemt ansat, vil undladelsen kunne lokaliseres til den pågældendes opholdssted på tidspunktet, hvor handlepligten skulle have været opfyldt (selv om den ansattes opholdssted måtte være et andet sted end, hvor handlepligten skulle have været opfyldt). Hvis handlepligten ikke kan henføres til nogen bestemt ansat, men derimod må tilregnes den juridiske person som sådan (hvilket f.eks. vil kunne være tilfældet, når en pligt til at indsende bestemte oplysninger til en myndighed ikke er opfyldt som følge af manglende instruktioner fra ledelsens side), bør undladelsen efter udvalgets opfattelse kunne lokaliseres til selskabets hjemsted (ud over til det sted, hvor den påbudte handling skulle have fundet sted, jf. ovenfor). Undladelsesforbrydelser bør herudover også kunne lokaliseres til det sted, hvor undladelsen af at opfylde handlepligten får en (relevant) virkning. F.eks. bør undladelsen af at efterkomme en pligt til at indsende oplysninger til en offentlig myndighed kunne lokaliseres til myndighedens hjemsted.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 358.

3.10.4.5. Udvalget foreslår, at det i tilknytning til den foreslåede bestemmelse om lokalisering af strafbare handlinger (jf. ovenfor under pkt. 3.10.1) fastslås udtrykkeligt i straffeloven, at handlinger i forhold til juridiske personer skal anses for foretaget, hvor den eller de handlinger, som medfører ansvar for den juridiske person, er foretaget.

Som anført ovenfor under pkt. 3.10.1 finder udvalget ikke, at der er et praktisk behov for en generel lokaliseringsbestemmelse vedrørende undladelser. Udvalgets *flertal* (10 medlemmer) finder heller ikke, at der er behov for en udtrykkelig bestemmelse særligt om lokalisering af undladelser i forhold til juridiske personer. Udvalgets *mindretal* (2 medlemmer) foreslår derimod, at det i straffeloven fastslås udtrykkeligt, at en undladelse i forhold til juridiske personer skal anses for foretaget, hvor handlepligten skulle være opfyldt eller på hjemstedet for den juridiske person. Mindretallet finder således, at det ikke bør påhvile politi og anklagemyndighed at bevise, hvem der på selskabets vegne var nærmest til at opfylde pligten, og hvor denne person befandt sig, da handlefristen udløb. Mindretallet forudsætter, at hjemstedet alene kan anses som gerningssted, hvis det i den enkelte sag kan påvises, at der burde være handlet fra selskabets ledelse og dermed fra dets hjemsted.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 361-362.

3.10.4.6. For så vidt angår de tilfælde, hvor dansk straffemyndighed er betinget af *dobbelt strafbarhed*

(jf. ovenfor under pkt. 3.3 om det aktive personalprincip), finder udvalget, at retsforfølgning af en juridisk person for handlinger (undladelser), der efter ovennævnte forslag om lokalisering skal anses for foretaget uden for den danske stat, ikke bør være betinget af, at lovgivningen i gerningslandet også hjemler strafansvar for juridiske personer. Det bør således være tilstrækkeligt, at kravet om dobbelt strafbarhed i øvrigt er opfyldt, herunder krav til tilregnelser, forældelse mv.

Udvalget anfører herom bl.a., at når kravet om dobbelt strafbarhed i øvrigt (når bortses fra reglerne om selskabsansvar) er opfyldt, kan det tages som udtryk for, at en handling af den pågældende karakter også anses for strafværdig i det land, hvor handlingen er foretaget. Det ændrer efter udvalgets opfattelse ikke ved vurderingen af strafværdigheden, at strafansvar efter det pågældende lands lovgivning alene kan pålægges fysiske personer (f.eks. en ansat), men ikke juridiske personer.

Udvalget anfører endvidere, at lovgivningen i lande, der ikke anerkender strafansvar for juridiske personer, formentlig i mange tilfælde alligevel giver mulighed for at pålægge juridiske personer sanktioner af økonomisk karakter eller i form af f.eks. tilbagekaldelse af tilladelser, hvis den juridiske person er ansvarlig for, at lovgivningen er overtrådt. Uanset at sådanne sanktioner efter det pågældende lands lovgivning anses for ikke-strafferetlige, kan sanktionerne have et sådant indhold, at de opfattes som sanktioner af strafferetlig eller tilnærmelsesvis strafferetlig karakter. Kravet om dobbelt strafbarhed kan således siges at være opfyldt i realiteten, når den pågældende udenlandske lovgivning indeholder regler om, at sådanne sanktioner kan pålægges juridiske personer for handlinger, der er kriminaliseret i forhold til fysiske personer.

Hertil kommer, at et strafansvar i højere grad måtte rettes mod den ansatte, der har foretaget handlingen, frem for mod den juridiske person, som handlingen er foretaget på vegne af, hvis det som følge af et krav om dobbelt strafbarhed ikke er muligt at pålægge den juridiske person strafansvar alene af den grund, at denne ansvarsform ikke kendes i gerningslandet, hvor handlingen i øvrigt er strafbar.

Udvalget foreslår på den anførte baggrund, at der indsættes en ny bestemmelse i straffeloven, hvorefter retsforfølgning her i landet af en juridisk person for handlinger mv. foretaget i udlandet ikke vil være udelukket alene af den grund, at lovgivningen i det pågældende land ikke hjemler strafansvar for juridiske personer.